

”חשמלית ושמה תשוקה” מאת טנסי וויליאמס

דמות: בלאנש

אני, אני ספגתי את המהלומות בפני ובגופי!
את כל המתים, התהלוכה הארוכה לבית הקברות, אבא, אמא, מרגרט!
איזה מוות איום... היא הייתה כל כך נפוחה שאי אפשר היה להכניס
אותה לארון. היה צריך לשרוף אותה כמו אשפה.
את באת הביתה רק להלוויות, סטלה, והלוויות הן דבר יפה בהשוואה
למוות. הלוויות הן שקטות, אבל המוות לא תמיד. לפעמים הנשימה
שלהם צרודה, לפעמים היא מהרהרת ולפעמים הם אפילו קוראים אליך:
”אל תתני לי ללכת!”. אפילו הזקנים לפעמים אומרים ”אל תתני לי
ללכת”. כאילו שאני יכולה לעצור בעדם.
אבל הלוויות הן שקטות, עם פרחים יפים. כן, ובאיזה קופסאות
מקסימות אורזים את הפרחים האלה! לולא היית שם ליד המיטה כשהם
קראו אליך ”החזיקי בי”, לא היית מנחשת לעולם שהיה שם קצת מאבק
על קצת אוויר וטיפת דם.
סטלה את אפילו בחלומות לא ראית, אבל אני ראיתי! ראיתי! ראיתי!
ועכשיו את יושבת לך והמבט שלך אומר לי שהבית שלך הלך בגללי. איך
לעזאזל את חושבת שילמנו בשביל כל המחלות והגסיסות? המוות הוא
יקר, כוכב שלי! והבת דודה הזקנה ג'סי, ישר אחרי מרגרט, ההלוויה
שלה, מלאך המוות נטה את אוהלו על סף ביתנו! בל ריב היתה המפקדה
הראשונה שלו. ככה היא נשמטה לי מהידיים.
מישהו מהם השאיר לנו משהו? מישהו מהם השאיר אפילו סנט אחד של
ביטוח? רק ג'סי המסכנה- מאה דולר כדי לשלם עבור הארון שלה. זה
הכל סטלה! ואני עם המשכורת העלובה שלי מבית הספר. כן, האשימי
אותי! יושבת שם ומסתכלת בי. יושבת וחושבת שהבית הלך בגללי. בגללי
הוא הלך? ואיפה את היית?
במיטה עם הפולני שלך.